

tím že se proces protáhne. Ale senátu došla konečně s ní trpělivost a usnesl se jednomyslně, aby líčení bylo provedeno v její nepřítomnosti. A nebylo té přítomnosti ani zapotřebí, neboť její vina byla nad slunce jasněji prokázána. Byla proto Richtrová uznána vinnou ve všech směrech a odsouzena do těžkého žaláře v trvání jednoho roku, ovšem nepodmíněně. Trest šestiměsíčního žaláře, k němuž byla dříve odsouzena podmíněně, bude si musit ovšem odpykat také, a tak dostane ženská trestnice v Řepích záhy znamenitý přírůstek...

Dovídáme se, že proti Lili Richtrové jsou učiněna už zase nová trestní oznámení pro různé podvody. —ff—

Když hostinský zemře.

(Okresní soud v Praze jako soud nájemní.)

Majitelka domů a realit Josefa Bartlová vlastní pro svůj dům ve Štěpánské ulici i koncesi hostinskou; hostinskou živnost neprovozovala však sama, nýbrž koncesi propachtovala Stanislavu Černému, který roku 1922 zemřel. Vdova po něm, Ladislava Černá, zažádala u pražského magistrátu o koncesi hostinskou, ale i majitelka domu pí. Bartlová jako koncessionářka ohlásila magistrátu, že po smrti pachtýře Černého provozovatí bude nadále živnost hostinskou a výčepnickou sama ve vlastní režii na základě koncesse jí v roce 1914 udělené.

Z toho ovšem vznikly sáhodlouhé spory, neboť pí. Černá nechtěla jen tak se vystěho-

až do samého večera, načež teprve s pranýřem odvázána a do vězení zpět odvedena jest.

A tak bylo i dne následujícího a posledního, 3. října 1681, kdy za stálého zvonění odsouzená od sloupu jest odvázána a do prostředí rynku vedena. Zde obnažena jí katem bělostná ramena, načež metlou z tenkých vrbových proutků spletenou první tři rány vytrpěla.

Zaúpěla bolestí a hanbou krásná paní Mandalena a jako krvavé slzy hrnuly se rudé krůpěje ze zad zmučených.

Zahučelo to mezi diváky pochvalou i odporem a sešklebily se žluté tváře krejčíka Šimona Vondráka k vítěznému a škodolibému úsměvu.

Ale v tom již trhl kat provazem a nastoupil s delikventkou další cestu přes rynek k rathouzu, kde se šlehy metlou opakovaly.

U městské brány exekuce dokončena. Poslední tři rány dopadly na rozšlehaná, zkrvácená záda mladé ženy, načež ji kat polonahou a bosou na provaze z brány vyvedl, aby „pro všechny časy města toho i království celého prázdná byla“.

Zalomcovala zima celým tělem ubohé ženy, zábly bosé nohy a pálila zmučená záda, když v studeném podzimním větru kamenitou, hrbolatou cestou do neznáma klopýtala.

Prohřešila se paní Mandalena ve svém blouznivém zanícení proti mravu a počestnosti, ale neprohřešily se snad i právo a apelace proti citu a lidskosti?...

vati a dovolávala se zákona k ochraně nájemníků. Magistrát udělil pí. Černé koncesi ku provozování živnosti hostinské pro dům č. 27 ve Štěpánské ulici, ale zemská správa politická na rekurs paní Bartlové magistrátní tento výměr zrušila. Mezitím žalovala hostinská paní domácí na dodržení pachtovní smlouvy, uzavřené se zemřelým jejím manželem, a tento spor prošel všemi instancemi, až konečně Nejvyšší soud v Brně uznamoval rozsudkem ze 6. května 1925 za právo, že pí. Bartlová je povinna dodržeti a splniti pachtovní smlouvu i vůči vdově po zemřelém a že zejména je povinna do 14 dnů vstíti zpět své oznámení u magistrátu, že zamýšlí provozovati živnost hostinskou ve vlastní režii.

A tak se stalo, že živnost hostinská provozována byla vlastně bez koncesse a tu majitelka domu pí. Bartlová zažalovala na vystěhování se pí. Černé, poněvadž ta prý provozuje živnost bez oprávnění.

Rozhodnutí o této žalobě bylo však odročeno až do doby, než ministerstvo obchodu, kam se pí. Černá z výnosu zemské správy politické odvolala, ve věci vydá konečný nálezh.

Ministerstvo obchodu skutečně také výnosem z 11. prosince 1925 výměr zemské správy politické zrušilo a udělilo pí. Černé koncesi k provozování živnosti hostinské v domě č. 27 ve Štěpánské ulici, ale jen po tu dobu, pokud bude disponovatí hostinskými místnostmi.

Na základě tohoto výnosu vzal pak nájemní soud usnesením ze dne 22. prosince za prokázáno, že pí. Černá živnostenského oprávnění zbavena nebyla a že tedy není dán důvod k výpovědi z najatých místností.

Ladislavu Černou zastupoval ve všech instancích advokát Dr. Gluck. —ff—

Nedobyťá pokladna.

(Krajský soud v Mladé Boleslavi.)

Lupič Hulínský z Lomu je známým a obávaným odborníkem ve vylupování „nedobytných“ pokladen. Loni na podzim neměl právě nic důležitějšího na práci, i zajel si do Rovenska v Českém Ráji, o jehož Občanské záložně se doslechl, že mívá ve svých pokladnách dosti peněz a žádné strážce u nich. Vše si prohlédl, na vše se vyptal a spočítal si, že tak 23. října bude v pokladně nejvíce peněz. Odjel tedy opět do Lomu, kde získal dva pomocníky, Rudolfa Dokonala a Petra Svobodu. Sliboval jim, že každý z nich může získat nejméně 10.000 Kč, když se loupež podaří, i dali se oba muži lehce zlákat.

Dne 23. října na večer přišli k Rovensku a čekali jen, až zhasnou světla na radnici, kde je umístěna též Občanská záložna. Konečně po půlnoci se dočkali. Vplížili se do budovy a dali se do práce. Ačkoli na to byli tři, ještě ani o půl páté ráno nebyli hotovi. Hulínský již zle nadával, že ještě nikdy neměl v „práci“ tak důkladný kus, ale sliboval, že za půl hodinky bude věc hotova.

Zatím však posluhovačka přišla uklízet kanceláře a vidouc zotvírané dveře, bylajata podezřením, že se tu něco děje, a proto šla věc oznámiti pokladníkovi Krátkému, který ji

poslal na četnickou stanici. Lupiči však zatím byli vyplašeni hlasy před radnicí, i utekli tedy oknem na zastávku Borek-Trosky, odkud chtěli jeti vlakem do Turnova.

Když však pronásledující je četnictvo přišlo až sem, odhodili lupiči brašnu se svým nářadím a dali se na útěk do lesů. Zde si je zase vzali na mušku četníci strážmistři z Vyskře, při čemž byl chycen Svoboda.

Druzí dva lupiči dali se směrem k Dolnímu Bousovu, kam až je pronásledoval strážmistr Zobal. Když byl od nich vzdálen asi na 50 metrů, zvolal Dokonal na Hulínského: „Střel ho!“ Hulínský skutečně asi dvakrát po strážm. Zobalovi střelil, aniž jej však zasáhl. Nyní počal střeliti též četn. strážmistr, také však bez úspěchu. Dokonal však, slyše fičeti kulky kolem hlavy, raději se dobrovolně vzdal. Hulínský uprchl do lesů a dodnes nebyl dopaden.

Před senátem rady vrch. zem. soudu Turka se oba lupiči doznali a vymlouvali se, že je Hulínský svedl. Svoboda byl odsouzen pro zločin dle § 179 na patnáct měsíců těžkého žaláře, Dokonal pro zločiny dle §§ 179 a 98 a) na dva roky těžkého žaláře. —ij—

Na cestě do manželského ráje.

(Krajský soud v Hradci Králové.)

Mladá krev, horká krev. Sloužili spolu u jednoho sedláka 22letá Anička a 23letý Jeníček. Stokrát denně kmítla se kyprá postava Andulčina kolem Jeníčka, že si musil všimnouti, jak je ta holka pěkně roslá, a Anička nemohla přehlédnout, že Jeník je šohaj jak se patří. A jednou, když spolu v sadě trhali slívy, se stalo, co se státi nemělo. Slívy na ošátkách se usušily, ale neuschly slzičky na tvářích Aniččiny. Vypověděla svůj žal Jeníčkovi a Jeníček jí přemluvil, aby s ním šla k doktorovi...

Pro zločin nedokonaného svádění pana doktora ke zločinu zasedli Jeníček a Anička před samosoudcem vrchním radou drem Kolingrem. Andulka doznala, že na popud Jeníčkův šla po dvakrát s Jeníčkem k lékaři, aby jí pomohl, ale ten vždycky je odmítl. Jeníček popíral, že by Andulku navedl. Provázel ji sice k lékaři na její přání, ale nevěděl, proč tam chce jíti.

„Jeníčku“, zakoukala se mu do očí Anička, „když se chceš smířit, tak řekni, jak to bylo...“

„Tady se nesmírujete, raději se smířte u pana faráře!“ děl usměvavě vrchní rada. „A vy, obžalovaná, řekněte to Jeníčkovi do očí, jak to bylo!“

Jeníček se ošíval a pomalu se přiznával k vině, spíše ze strachu před nastávající resolutní ženuškou — neboť se asi vezmou — mají spolu děťátko.

Že Andulka je energická, dosvědčoval sedlák, u něhož oba sloužili. „Ani mně nejde na rozum, jak se moh stát ten element. Dyť se rvali jako koně! Pro kousek čokolády praštila ho hřmcem do hlavy, až z něj tekla louž krve!“ vykládá.

„Ona byla tedy energičtější?“

„Jo, jo, pane soudce, vona byla vostrá. dycky ho stloukla, von mně poslech na každý slovo, ale vona na jedno dala deset!“

„Nařezala jste mu, slečno obžalovaná, jak říká svědek?“

„Tenkrát jsem mu nenařezala, ale že sem mu dala plecháčem, to je pravda, ale von mně dřív dal přes hubu!“

U zábradlíčka na temné chodbě, když opustili jednací síň, Jeníček s Andulkou se opřeli a úplně už usmíření o čemsi se důležitě domlouvali. Asi že o svatbě, kterou jim trest nepokazí, neboť dostali každý jeden měsíc toliko podmínečně.

Opičí proces.

(Okresní soud v Olomouci.)

V Smetanových sadech v Olomouci je každého léta už po řadu roků chována přitažlivá a hlavně na děti působící atrakce — opice. Není to obyčejná opice, prohánějící se v pralese svých otců nebo žijící za mřížemi cirkusového zvěřince. Jest to opice civilisovaná, opice přijavší příčiněním svého pána a učitele, 63letého soukromníka Karla Kunze, zvyky a mravy společnosti, v níž žije. Husův svátek minulého roku byl však pro opici i pro jejího pána dnem, na nějž oba tak brzy nezapomenou. Toho dne hlásil policejní raport: Školák J. Hajný z Vranova kousnut byl opicí „Fritzke“ ve Smetanových sadech do lýtka pravé nohy. Případ se vyšetřuje.

A výsledek byl, že K. Kunz byl obžalován pro přestupek dle § 391 o zanedbání opatření zlých zvířat. Tak se „Fritzke“ ocitl i se svým pánem v listopadu před slavným soudem na lavici obžalovaných.

Přelíčení bylo tehdy odročeno, neboť obhájce „Fritzkův“ i jeho pán dokazovali, že „Fritzke“ není zlý a kouše jen tehdy, je-li drážděn. Bylo usneseno požádat policejní úřad o list „pověsti“ Fritzka. List ten nyní došel a zněl — ve prospěch opice, a tak při novém přelíčení, při němž fungovali 3 obhájci, z nichž dr. Šrot jako obhájce samotného „Fritzka“, byl Kunz od obžaloby osvobozen. Odchází ze s hlubokými úklony ze soudní síně, zvolal: „To bude mít „Fritzke“ radost!“

Jak „Fritzke“ přijal zprávu o své rehabilitaci, jsme se již nedozvěděli.

Mezi manželi.

(Okresní soud na Smíchově a přestupkový soud v Praze.)

Pozorní naši čtenáři pamatují se na náš referát, uveřejněný v čísle 20. „Soudní síně“ ze dne 16. května 1925. Byla to malá ukážka ze žalob, jimiž zaplavoval nadporučík stav. služby arch. Břet. Svoboda svoji bývalou manželku i svého tchána továrníka Hrabánka.

Od té doby projednávaly různé pražské soudy bezpočet podobných žalob páně nadporučíkových, z nichž zvlášť zajímavou byla žaloba nadpor. Svobody na jeho tchána Hra-